

ISBN: 978-605-68624-9-6

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A. Ş.

Ketebe Yayınları: 69

Roman



Editör

Aykut Ertuğrul

Kapak

Harun Tan

Düzeltili

Cihan Aldık

Mizanpaj

Nilgün Sönmez

1. BASKI

Eylül 2018
İstanbul

ketebe.com

Ketebe Yayınları

Sertifika No. 34989

Maltepe Mahallesi Fetih

Caddesi No: 6 Dk: 2

Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212. 612 29 30

e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

İhlas Gazetecilik A.Ş.

Matbaa Sertifika No: 12227

Merkez Mah. 29 Ekim Cad.

İhlas Plaza No: 11 A/41

Yenibosna Bahçelievler / İstanbul

Tel: 212.454 37 11

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A. Ş.'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Hayalet Kapısı



SADIK YEMNİ

KETEBE

Sadık Yemni

1951 yılında İstanbul, Tatavla - Kurtuluş'ta Sopalı Hüsnü, yeni adıyla Şeref Meriç sokakta doğdu. Üç yaşında ailesiyle İzmir'e taşındı.

1975-2013 yılları arasında Amsterdam'da yaşadı. Yazarlığı 1985'te başladı. Durmaksızın kelime ve anlam üretmeye devam ediyor. Hollanda'da çeviriyle sekiz kitabı basıldı ve üç tiyatro oyunu sahnelendi. Hollandacadan Türkçeye çevirdiği üç kitap son yıllarda basıldı.

Türkiye'de 18'i roman, 1'i anı, 1'i deneme ve 3'ü öykü kitabı olmak üzere toplam basılmış 24 kitabı var.

Basılı kitapları

Romanlar: *Muska* (1996-2005-2013), *Yatır* (2005-2013), *Öte Yer* (2005), *Çözücü* (2003-2013), *Metros* (2002), *Ölümsüz* (2004), *Amsterdam'ın Gülü* (1997-2002-2016), *Muhabbet Evi* (2006), *Zaman Tozları* (2010-2011), *Sokaklar Benim Yeniden* (2011), *Akisfer* (2011), *Kuşadası'ndan Sevgilerle* (2012), *Ağrıyan* (2012), *Gizemli Evren-Zaman Tozları-2* (2012), *Zihin İşgalcileri* (2012), *İfrit 18.19* (2013), *Alsancak Börekçisi* (2013), *Kayıp Kedi* (2015), *Nazarzede Kliniği* (2015), *Ela* (2016).

Öykü: *Hayal Tozu Gölgecisi* (2009), *Arafor* (2012), *Sınav Hortlağı* (2012).

Anı: *Durum 429* (2007-2015).

Deneme: *Korkulobin* (2012).

Sadık Yemni 2005'ten itibaren kısa öyküler de yazmaya başladı ve sayıları 90'ı bulan öykülerin bazıları seçkilerde yer aldı. Çoğunlukla da dijital ortamda *Gölge Dergisi*, Ter-sinija sitesi ve Sadık Yemni'den 100 Tuhaf Ötesi Öykü adlı facebook hesabında yayınlandı.

Sadık Yemni Sözlüğü: <https://sadikziyayemni.blogspot.com/2018/04/>

Gönül Vardiyası

GÖNÜL VARDIYASI

Sitemiz Yeniden Yapılandırma Aşamasındadır.

Dua'yla ve Sevgiyle Kalın.

Demir, arkasına yaslanarak bir süredir tuttuğu soluğunu bıraktı. Zemin tatlı bir çimen yeşiliydi, ama harflerin rengi her zamankinden farklıydı. Gri-mavi metalik renk ona bir şey hatırlatmıştı. Neydi çıkaramıyordu. Bu bildiriye kötücül bir enerji vardı. Hayırsız bir şey daha hayırsıza evrilmek üzere kısa bir süreliğine duraklamış gibiydi.

Telefonu mesaj geldi sinyali verince sitenin algı ağından sıyrıldı ve uzanarak hemen önündeki masada duran cihazın ekranına baktı. Yabancı bir numaraydı.

Geldi. Kapıyı aç!

Vaki

Arabic typeset karakteriyle yazılmış dört kelime Demir’de iki zıt etkiyi bir anda gerçekleştirmişti. Birincisi kötü haber olmamasından ötürü duyduğu ferahlamaydı. Diğeriyse derin bir şaşkınlıktı. Çünkü gerçekten birini bekliyordu ve bunları düşünürken kapının zili çalmıştı.

Apartman kapısını açan düğmeye dokundu. Daire kapısı açık sahanlıkta beklerken nabzı hızlanmıştı. Son birkaç saatte sıradan hayatı bayağı hareketlenmişti.

Asansörden çıkan uzunca boylu, kısa kumral delikanlıyla sarıldılar. Berke’yi çocukluğundan beri tanırdı. Delikanlı henüz on beş-on altı yaşındaydı her karşılaşmalarında biraz daha uzamış gibi görünmesi normaldi.

“Tarık nasıl?”

“Tehlikeyi atlattı. Öyle dedi doktor.”

“Yoğun bakımda değil mi?”

“Evet. Yarından sonra duruma göre belki taburcu olma ihtimali bile varmış. Komşu onu bulmasaydı...”

Demir hak verircesine başını salladı. Tarık lisedeki en iyi arkadaşındı. Bu öğle üzeri merdivenden düşerek kafasını çarpmış ve beyin kanaması geçirerek komaya girmişti. Annesi ve babası birlikte işlettikleri kuru temizlikçideydi. Berke okuldaydı. Alt kattaki kadın alışveriş dönüşü Tarık’ı bularak hayatını kurtarmıştı muhtemelen.

“Karnın aç mı? Etlı kuru fasulye yaptım. Yarısı duruyor.”

“Gelmeden... Bir şeyler atıştırdım. Baktım abim iyi. Sen yiyeceksen...”

Ses tonundaki abisi o durumdayken yemek yemekten utanan tınıyı hissetmek iç burkucuydu.

“Ben az önce o işi hallettim.”dedi. “Demirhindi içersin ama değil mi?”

“Buz gibiyse ancak.”

Demir her görüşünde sadece daha uzun değil daha az çocuk bulduğu Berke’ye bakarak gülümsedi. Bu kendi lafıydı. Buz gibi demeden demirhindili bir cümle kurmazdı. Bu gece bir istisnaydı.

Mutfağa giderek buzdolabındaki yarısı dolu iki litrelik sürahi- den büyük bardaklara koyu renkli sıvıları doldurdu ve oturma odasına döndü.

Berke sırtı dönük ayakta durmuş sabit durarak bilgisayarına bakıyordu. Teşekkür ederek uzattığı bardağı aldı, “Yeni galiba?”

Demir başıyla olumladı. “16 GB Ram,1 Terrabit harddisk, dört çekirdek falan.Bazen kısa film montajı falan yapıyorum biliyorsun.”

Berke takdirle başını salladı ve “Masayı da üçlemişsin.” dedi. “Şurada bir küçük divan vardı son geldiğimde.”

“Birkaç ay kadar önce birine hediye ettim. Bir öğrenci arkadaş. Yerine de bu panoyu koydum. Masalar L şeklinde duruyordu biliyorsun. Çizim falan için. Bilgisayarlardan yer kalmıyordu. Üçüncü bir masa aldım. Annem görünce ‘Oğlum burası artık ev değil, yazıhane olmuş’ ” dedi.

Berke gülümsedi. “Akçay’dalar değil mi?”

Demir geç yaşta çocuk sahibi olmuş bir çiftin oğluydu. Annesi ona hamile kaldığında kırk üç, babası da elli bir yaşındaydı. Şu anda artık emekliydiler ve yaz-kış Akçay’da yaşıyorlardı. Kendisi bu evde on dokuz yaşından beri yalnız kalıyordu. İlk yıllarda dayısının sıkı gözetimindeydi. Son bir-iki yıldır bu gözetim iyice gevşemişti. Böylelikle Demir oturma odasını istediği gibi kullanmaya başlamıştı.

“Dört yıldır. Artık oralı oldular. Ama odaları aynen duruyor. İstanbul’a geldiklerinde alıştıkları, bildikleri yatak odalarını kullanıyorlar.”

Berke demir hindisinden bir yudum alarak başını salladı. Demir delikanlının meseleyi ne kadar bildiğini düşündü. Tarık dün ona son aylarda olan bitenleri özetlediği bir dosya getirmişti. Dosyada özet bilgi ve internet haberlerinden yaptığı bir seçki vardı. Gönül Vardiyası sitesini merkez alan bilgilerdi. İşlerin sarpa sardığını düşünüyordu. Yakın arkadaşı Kadir intihar etmişti. Endişeliydi. “Her şeyi tüm ayrıntılarıyla yazdım. Sende de bir kopya dursun. Bana, Kadir, Fehmi ve İbrahim’e *Gate* adlı bir link yollandı. Berke bu en hassas konuyu bilmiyor. Şimdilik öyle kalsın.” demişti. Yukarı çıkmamıştı. Aşağıda sokak kapısında birkaç dakika konuşup gitmişti. Kendisine de bir şey olmasını bekliyor gibi bir hali vardı ve şu anda yoğun bakımda yatıyordu.

“Abimi en son ne zaman gördün?”

“Dün.” dedi Demir. “Şöyle bir uğradı. Biraz lafladık.”

“Bana her şeyi anlatmıyordu.”

Berke’nin bu akşam ona gelmesinin anlamı buydu. Ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Demir mevcut tehlikenin giderek büyüyen kalibresinin baskısı altındaydı. Bunu Berke’ye anlatmak gerekiyordu.

“Gönül Vardiyası.” dedi Berke. Mahrem bir şey söylemiş gibi sesini kısmıştı. “O site.” diye devam etti Demir baş sallamakla yetinince. Yüzünde gördüğü şeyler nedeniyle delikanlının sesi normal tonuna yükselmişti. “Sitenin müptelasıydı. Sen de biliyorsun. Başka hiçbir şeyden söz etmezdi bir ara. Forumlara neredeyse her gün bir şey yazardı. İlk zamanlarda ama. Bazen aynı metni İngilizce de yazardı. Ardından protesto metinleri yazmaya başladı. Kendi tabiriyle ipliklerini pazara çıkartıyordu. Sonra birden bıraktı. İki hafta kadar önce. Ben sormadan siteyle ilişkisini bitirdiğini söyledi. Bana Gönül Vardiyası’ndan sakınmamı tembih etti. O sanal alana ayak basmayacağıma Kur’an üstüne bile yemin ettirdi. “Kötülüğünü bilmek insanı kurtarmıyor.” demişti hatta.

“Haklı. O site bir melanet kovanı.”

Berke'nin gözlerinde meraklı soru işaretleri yanıp sönyordu. Abisinin kaygılarını destekleyen şeyi duymak için sabırsızlanıyordu. Rıza Furkan takma adlı birinin yönettiği Gönül Vardıyası, Demir'in son birkaç hafta içerisinde ve özellikle dün edindiği bilgilerin ışığında sanıldığından çok daha sakat bir malzemeydi. Konu ne olursa olsun sunulma şekli çok profesyonelceydi. Site bir dizayn harikasıydı. Renk, desen, font, ses tonu, kendi yapımları olan kısa filmlerin montajı, çoğu genç olan oyuncuların tipleri falan her şeyiyle çekiciydi. Görselliğin şahikasıydı. Aşırılığın zerresi mevcut değildi. Demir ilk gördüğünde kalitesine şaşırmişti. Dil Türkçe ve İngilizceydi. Dünya çapında ilgi gören bir siteydi. İngilizce başlığı Gönül Shift'ti. Son 3-5 aya kadar siyasete hiç bulaşmayan, şaibeli kuruluşlarla iltisaklı görünmeyen, kripto New Age, İslam maskeli spiritüalizm suçlamalarını haklı çıkartacak ciddi bir falso yapmayan, sakın ve saygı uyandıran üslubunu muhafaza eden ve dünya çapında yayın yapan bir siteydi Gönül Shift. Dünya müslümanları için seviyeli forumlar yöneterek çoğu genç olan site sakinlerinin tanışmalarını sağlıyor ve tartışarak dinî bilgilerini pekiştirmelerine hizmet ediyordu. Çıkış amacı da böyle ilan edilmişti. Son zamanlarda aldığı onca eleştiriye rağmen bir ay öncesine kadar dünya çapında iki milyonu aşkın üyesi olan itibarlı bir Dijital İnanç Adası'ydı. Yani DİA. Bir gazetecinin lafıydı bu ve tutmuştu. Aylar önce site hakkında dedikodular çıkmaya başlamıştı. Sübliminal mesaj verdiği, fanatik izleyicilerde hipnotik etki yaptığı iddia edilmişti. Bu arada üç-dört kişi Rıza Furkan olarak ilan edilmişse de öyle olmadığı hemen anlaşılmıştı. Aslında Rıza Furkan adlı bir site yöneticisinin olmadığı gizli değildi. Sitenin finans gereksinimini Karayip Adaları'nda yaşayan hayırsever bir İsviçreli zenginin üstlendiği ve adının bilinmesini istemediği söyleniyordu. Yönetici de her kimse bu telden çalışıyordu. Gönül Shift şu anda on bir gündür dünya çapında erişilemez durumdaydı.